det, at hun talte uden Mandat fra de »Danmarks Kvinder«, hun nævnede, — hun har handlet paa *eget Ansvar* og staar altsaa ingen til Regnskab.

Man kan mene om Frøken Westenholz's Handling, hvad man vil — Modstandere saa vel som Tilhængere maa erklære den for lovstridig, men fra begge Sider maa hendes varme Tro paa sin moralske Ret til at tale med i sit Lands Anliggender anerkendes.

Dansk Kvindesamfund, hvis *Hovedmaal er Kvindens politiske Valgret og Valgbarhed,* kan kun udtale Haabet om, at det ikke maa vare længe, inden en Kvinde *atter* tager Ordet paa Tinge, — men da med fuld Ret.

Vielsesritualet.

Det var med levende Interesse, jeg igaar læste Nr. 12 af »Kvinden og Samfundet«. Den var udkommet i min Ferie, saa jeg havde ikke set den før. Her stod jo et Forslag til Vielses-Ritual, udarbejdet i et Udvalg, i hvilket Kvinder havde Sæde. — Hvor har det dog været unaturligt, at ene Mænd har bestemt, hvad der skulde siges ved denne Lejlighed. Aldrig har jeg været glad ved at oplæse hverken det forrige eller det nuværende Ritual: mit Hjærte kom ikke ret med og ikke lidet stødte mig. Kvinden med sin fine Takt for hvad der sømmer sig, maa da være den, der bedst kunde finde, hvad der passer ved en Lejlighed, hvor hun dog er den, der giver mest. Og jeg blev ikke skuffet; naturligvis var Udvalget ikke stillet frit her, det har maattet nøjes med at rette paa det forhaandenværende, og det er sket med nænsom Haand, ene med det for Øje, at der ikke blev sagt noget, som kan støde Hjærterne i et saadant Øjeblik.

Det, som jeg naturligvis først saa efter, var, om Hustruens Underdanighed for Manden var udeladt. Jo det var det da. Er det ikke ogsaa lidet taktfuldt, hvad man saa ellers mener om denne Underdanighed, at det er Hovedmomentet, som skal holdes en Brud for Øje? To Gange faar Bruden det at høre, og det i det Øjeblik hun villig vil give sig helt hen til sin Brudgom. Gid det maa forsvinde. Om en Brud i sit stille Sind mener, at det skylder hun sin Mand, det er ét, men taktløst er det at pointere det i Mandens Nærværelse og det i det Øjeblik. Overfor stridige Ægtefolk har mange af os Præster hørt, hvor Mænd kan hænge sig i dette: »hun skal først og fremmest lystre mig, det er Skriftens Ord.«

Naa, nu lidt om det øvrige i Forslaget.

De smukke, hjærtelige Spørgsmaal til Brudeparret er bevarede saa godt som uforandrede. Kun vil jeg henstille, om det Ord: »indtil Døden skiller Eder ad« kunde udelades. Jeg synes slet ikke, de passer ved en Brudevielse. Den Tanke, der ligger i dem, kan kun smærte, og hvorfor volde Smerte i det Øjeblik, da et Par Mennesker ser med det lyseste Haab ind i Fremtiden.

Selve den højtidelige Forkyndelse af Ægteskabet er beholdt uforandret. Men ogsaa her vilde jeg gerne have et Ord bort, og det er det store Ord, hentet fra Daabspagten: »i Faderens og Sønnens og Helligaandens Navn«. Det Ord er da for godt til at bruges paa en saadan Maade, at man leder efter, hvad Meningen er med det. Er det den, at Præsten i den levende Guds Navn forkynder, at nu er de rette Ægtefolk? Det ligger allerede i Ordet: »for Gud«. Eller er det den, at de som rette Ægtefolk skal leve i det Navn? Ja jeg forstaar ikke Meningen med Ordet. Som det staar her, glider det vist forbi Brudeparrets Øren uden hjærtelig Betydning som noget uklart, der skal være særlig højtideligt.

Ordet om Guds Indstiftelse af Ægteskabet er bevaret. Men kan vi dog ikke blive fri for Slutningen. Den lyder som om hele Ægteskabets Mening var den at blive